

Коли, схвилюваний любов'ю запальною,  
Схилившись навколішки перед тобою,  
Дививсь на тебе я і думав: ти моя, —  
Ти знаєш, чи бажав, кохана, слави я;  
Ти знаєш: вдалині від світу гомінкого,  
Нудьгуючи ім'ям поета навісного,  
Натомлений від бур, байдужий до хули,  
Я не зважав на гук докучної хвали.  
Хіба могли мене дійнять слова суворі,  
Коли, з палким чуттям в закоханому зорі,  
Поклавши на чоло долоню, ти мені  
Шептала: о, скажи, кохаєш ти, чи ні?  
А іншу, як мене, скажи, любить не будеш?  
Ніколи, друже мій, мене ти не забудеш?  
Я ж, заворожений тобою, лиш мовчав,  
І, втіхи сповнений до краю, я вважав,  
Що вже майбутнього нема, що день розлуки  
Не прийде більш повік... І що ж бо? Сльози, муки,  
Брехня і зрада, все — на голову мою  
Обрушилося вмить... Що я, де я? Стою,  
Мов путник, вражений грозою у пустині,  
І все затьмилося переді мною! Нині  
До краю пройнятий бажанням я новим:  
Бажаю слави я, щоб іменем моїм  
Твій слух був вражений всечасно, щоб ти мною  
Кругом оточена була, і щоб луною  
Про мене все навкруг звучало вдалині,  
Щоб, гомін чуючи про мене, в тишині  
Ти пам'ятала скрізь мої сумні благання  
В саду, у млі нічній, в хвилину розставання.